ποιητὴς μ λέγεται εἶναι κ ποιητικ̄ αἴτιον, τ̄ ἐν χρόνῳ πάν
των νοητῶ τε κ αἰσθητ̄. τῷ δέ τε υἱῷ ἢ τῷ πνς, ὅτε ποιη
τὴς, ἢ ἂν ποιητικ̄ αἴτιον, ὅτε λέγεται, ὅτι ἐστίν. ἢ γὰρ
ἀναιρεθείη ἂν τὸ ἀναγκαιότατον δόγμα τῆ ἐκκλησία κ
κάλλιστον. ὑπὲρ οὗ πολλὰ μογήσασα κ κ αμοῦσα, ἀπεώ-
σαντο μ τοὺς τἀναντία σφίσιν ἐποντας. ξυνεστήσαντο δὲ
αὐτὸ, κ μάλα πᾶσιν ἑκασταχῆ διεγράψασαν, θεία τε δ̄
δυνάμι κ σοφία τῇ ἑαυτ̄, περιτελειχισμῆε ταῖς αρεταῖς. ὧν
ἄνευ, οὐδ᾽ ἂν τετυχήκεσαν, ὧν τυχεῖν ἠξιώθησαν. ποῖον
δήτε τοῦτο θηρεῖ; τὸ μὴ ποιηθέντα λέγον τὸν υἱὸν, ἀλλὰ
γεννηθέντα. ὃ δὲ ἀπό τι τοῦτο φαμένων τὸν θεῖον ἐ
κείνων κ γενναιότατ᾽ ἀνδρῶ, ἢ διὰ τὸ μὴ νομισθῆναι τὸν υἱὸν κτίσ
μα κ ὑπὸ χρόνον, τοῖς τὸν νοῦν ὑπόνομεν ἕξοσι. τῷ δ᾽ οἱ
περ ὑπενόμουν κ ὑπεσκάλευον, ὅ τ᾽ ἀρετίας κ νεωτερισ̄
κ οἱ σὺν αρα τοῖνδε αὐτοῖν. οἷς τὸ σκάλειν κ ὑπονομεῖν
τὴν δύναμιν, ἐς τῶν σφετέρων πραγμάτων τὸ βοθύνους
ποιεῖν ἐγενέσθω αἴτιον. ὅστις οὖν ἄρα μὴ συνῳδὰ τῆ
ἐκκλησία, ἀλλὰ ποιητὴν τε εἶναι φησὶ κ ποιητικ̄ αἴτιον
τῷ υἱῷ τὸν πρα, ξένα τε ηὐδᾶ τῆ ἐκκλησία κ τοῖς ἁγίοις,
ξυνῳδὰ δὲ φθέγξεται τᾶ ἀρετίω, κ τοῖς ξὺν αὐτοῖς αὐτῷ κ
ὁμοφρωσύν. ἔτι ἄπαν ποιητικ̄, διαφέρ τῷ ποιητοῦ
τίμῃ. τάξ. φύσ. κ χρόνῳ. ὁ δὲ πτηρ, ποιητικ̄ αἴτιον
καὶ τε σφὼ τῷ υἱῷ. διαφέρων ἄρ᾽ ἐστὶ τῷ υἱῷ τοῖσδε
πᾶσι. τοῦτο δ᾽ ὅσην ἔχει κάκην τε κ ἀσέβειαν, οἱ τε πάλαι
σοφοὶ ξυμμαρτυρήσωσί μοι. ἀλλ᾽ ὅτι οὐ μ ἄτοπόν τε κ ἀσε-
βὲς, ἵνα μὴ λέγον τἀληθὲς εἴποιμ᾽ ἂν ἔτι κ ἀσεβὲς, τοῖσ
τοῖς αἰτίοις κ τοιοῖσδε ἐξηκεν χρῆσαι, περὶ τῆς σωτίας
γεννήσεως τῷ υἱῷ, δῆλα τε ἐγένετο τοῖς ἁγίοις, καὶ
τοῖς ἐμοῖς λογιδρίοις, εἰ τῳ τοι μήτ᾽ ἄχθος μήτε φθόνος
30. εἰπεῖν. τὸ μέντοι γεννήτορα εἶναι κ αἴτιον τῷ υἱῷ τοῦ